

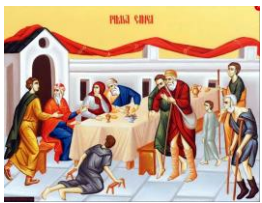

ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

- *Pilda celor poftiți la cină, Duminica a 28-a după Rusalii -*

Un om s-a pregătit să dea o masă de seară, după ce s-a terminat ziua, în care fiecare s-a ostenit cât a dorit. Pentru aceasta, a trimis pe slujitorul său să cheme pe cei invitați. Dar ca și cum ar fi fost înțeleși, toți s-au scuzat, aducând ca pretexte niște motive obișnuite, unii că trebuie să își lucreze pământul, alții că trebuie să aibă grijă de animale sau de afacerile lor, în timp ce cei care sunt căsătoriți trebuie să aibă grijă de familiile lor. Cel care a pregătit ospățul, nu a renunțat și a chemat pe cei care nu se așteptau să primească o astfel de invitație. Cel care cheamă la mântuire, la cina stăpânului, nu este nimeni altul decât Mântuitorul Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, care nu se numește pe Sine Fiul, ci slujitor, pentru a arăta că Fiul lui Dumnezeu, care S-a făcut Om, este în primul rând slujitor al lui Dumnezeu, Mesia prezis de profeți și în același timp slujitor al mântuirii oamenilor. „După cum și Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să-și dea sufletul răscumpărare pentru mulți”

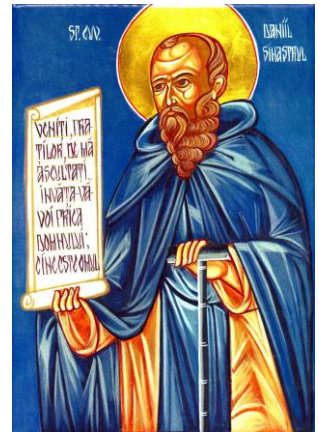
(Matei 20, 28). Omul oarecare care a făcut cină mare este Însuși Dumnezeu, Care nu se numește pe Sine, pentru că El este Cel cu multe nume, dar și Cel fără nume, cum spune Sfântul Grigorie Palama. „Pilda celor poftiți la cină”

pune sub semnul întrebării încrederea, nejustificată, a celor care cred că vor fi prezenți la Cina din Împărăția lui Dumnezeu. Deși toți avem locul asigurat, pentru că prin jertfa Mântuitorului toți am fost aduși ca jertfă și îndumnezeiți, adică ni s-au deschis porțile Raiului tuturor, însă cei care nu și-au dorit cu adevărat au pierdut această posibilitate de a cina în Împărăția lui Dumnezeu. Deci și noi pentru a intra în Rai, trebuie să dorim și să lucrăm pentru a ne însuși această posibilitate, pe care o avem deja în Hristos, pentru că El S-a dat pe Sine pentru noi, ca noi să putem să fim părtași la cina Sa. Cei chemați suntem noi, și cei dinaintea noastră sau cei de după noi, adică toți oamenii, pentru că Împărăția lui Dumnezeu a fost pregătită pentru toți, încă de la întemeierea lumii. Dar cum răspundem? Să nu fim ca acei care au fost invitați, dar au disprețuit chemarea și au avut alte preocupări, considerate de ei ca importante sau urgente. Cât de ușor putem fi amăgiți astăzi când ni se pun înaintea atâtea accesorii consumiste care însoțesc acest Praznic, uitând principalul descoperirea tainei tainelor - Nașterea lui Hristos. Să nu lăsăm ca preocupările excesive pentru afacerile personale și responsabilitățile familiale, să devină o cauză care ne poate despărți de Dumnezeu. Dimpotrivă, ele să devină un mijloc de a-i mulțumi și binecuvânta pe Dumnezeu care ne-a învrednicit cu atâtea daruri. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne ajute ca și noi să aducem roade, ascultând și păzind Cuvântul lui Dumnezeu spre primirea darului de la Hristos, Împăratul lumii.

Sfântul Cuvios Daniil Sihastrul - 18 decembrie

Sfânt Daniil a fost cuprins din copilărie de o deosebită râvnă pentru cele duhovnicești. A trăit o vreme în obștea cuvioșilor părinți de la biserica Sfântului Nicolae din Rădăuți, nevoindu-se pentru sporirea credinței și a faptelor bune. Îmbogățindu-se în cunoștințele teologice din citirea cărților de slujbă și din scrierile Sfinților Părinți, arătând ascultare și smerenie în toate cele încredințate de starețul acelei obști călugărești de la Catedrala din Rădăuți, a primit chipul îngeresc al vieții călugărești o dată cu numele de David. Râvnind spre mai multe nevoițe duhovnicești, s-a îndreptat la mănăstirea Sfântului Lavrentie, aproape de satul Laura de astăzi, la 30 de kilometri depărtare de Rădăuți; aici ziua lucra împreună cu toți ostenitorii sfintei mănăstiri, iar noaptea în chilia sa, petrecea în neconțință rugăciune și priveghere. Cunoscându-i râvna și simțindu-i dorința neîncetată după Dumnezeu, cu sfatul părintelui său duhovnicesc, egumenul acelei lavre i-a dat schima cea mare și i-a pus numele Daniil. Nu după multă vreme de la primirea schimei, cu binecuvântarea starețului, se retrage în codrii locului, pe valea pârâului Vițău, azi localitatea Putna, unde, cu ajutorul ciobanilor și ai altor iubitori de viață duhovnicească și cinstitori ai sihaștrilor, sapă într-o stâncă o chilie pe care o vedem și astăzi, la un kilometru depărtare de Mănăstirea Putna. Cunoscute ca mare nevoitor al sfintelor rugăciuni, Cuviosul Daniil este cercetat de mulți credincioși pentru a primi sfat și învățătură de trăire creștinească și, mai ales, vindecare de bolile sufletești și trupești. Între nenumărații săi fii duhovnicești care l-au cercetat, amintim pe Sfântul Voievod Ștefan cel Mare. Sfântul Voievod Ștefan Vodă, venind la chilia Sfântului Daniil, l-a găsit în rugăciune și, așteptând să-și termine rugăciunea, a primit sfat și binecuvântare de la el. Când pomenim aceste două nume, noi, fiii Bisericii lui Hristos, nu știm pe care să-l cinstim mai mult: pe nevoitorul rugăciunii, Daniil Sihastrul, sau pe viteazul apărător al credinței strămoșești și al gliei străbune, Sfântul Ștefan cel Mare. Aceasta pentru că amândoi au fost iubitori deopotrivă ai rugăciunii și ai Casei lui Dumnezeu. După îngroparea sa în biserica Mănăstirii Voroneț, unde a povățuit multă vreme pe ostenitorii acelei obști, Sfântul Cuvios Daniil Sihastrul este cinstit și pomenit împreună cu Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, ca ocrotitori ai sfintei mănăstiri.

Dacă Dumnezeu te-a încărcat cu bogăție, atunci cunoaște că împreună cu acestea, El ți-a dat și porunca de a te îngriji de cei săraci.

Dumnezeu nu îngăduie niciodată să păcătuim. Noi facem îngăduințe, iar apoi vine diavolul și ne ispățește.

Mersul cu icoana este ritualul liturgic prin care se vestește în toate casele, tuturor creștinilor, apropierea praznicului Nașterii Domnului Iisus Hristos. Această tradiție misionar-liturgică se menține și astăzi, în aproape toate zonele țării și se constituie într-o temă ce ar trebui studiată aprofundat din punct de vedere istoric, liturgic, misionar. Intrarea icoanei în casele creștinilor semnifică intrarea Domnului Hristos în „casa sufletului”. Acest ritual este o ierurgie prin care se aduce vestea Nașterii Domnului și se binecuvântează viața creștinului, acolo, în spațiul ambiant intim: casa unde omul viețuiește. Ca orice slujbă a Bisericii, și această ierurgie are rădăcini biblice. Purtând icoana în case, preotul se aseamănă îngerilor (Luca 2, 13-14) și păstorilor (Luca 2, 15-18, 20), care au adus întregii lumi vestea despre nașterea lui Mesia, în Betleemul Iudeii, precum a fost scris (Isaia 7, 14; Miheia 5, 1). Prin imagine sacră, icoana Nașterii Domnului „consemnează” fidel și definitiv, într-o sinteză teologică de mare forță, momentul major, unic și sfințitor din iconomia mântuirii:

Întruparea Fiului lui Dumnezeu. Altfel spus, înomenirea Fiului lui Dumnezeu (Ioan 1, 14; Coloseni 2, 9; Evrei 1, 1-3) arată menirea înaltă pe care o are „casa cea de lut a sufletului” - trupul fiecărui creștin, chemat să devină, prin Hristos, cer al Lui! Intrarea icoanei în casele creștinilor semnifică, totodată, intrarea Domnului Hristos în „casa sufletului” creștinului, pentru a-Și face acolo locaș.

Astfel preotul, cel mai de seamă dintre toți colindătorii care merg la casele creștinilor în zilele premergătoare Crăciunului, mărturisește și arată, prin icoana pe care o poartă, adevărul nașterii lui Hristos. Icoana, prezență reală a Pruncului Iisus, îl aduce pe Acesta în maximă apropiere față de cei care îl primesc. Preotul, ca purtător al harului preoției și ca „iconofor” - căci poartă, ca un iconostas viu, icoana Nașterii Domnului -, face simțită în casele creștinilor prezența în și prin har a lui Fiului lui Dumnezeu Întrupat, pe Care îl simte și „Îl vede numai omul care crede!”. Prin prezența preotului și a icoanei se binecuvântează casele, se înseninează sufletele, se alungă supărările, se alină bolile și toți creștinii își pregătesc inimile pentru colinde și pentru marele praznic care se apropie. „Mersul cu icoana” este o lucrare de apostolat, pe care preotul o împlinește, cu multă jertfelnicie, și astăzi, într-o lume care, deși se îndepărtează de Dumnezeu, are tot mai multă nevoie de El. Deplasarea preotului la casele credincioșilor face parte din strategia pastoral-misionară a Bisericii Ortodoxe și are o semnificație aparte. Preotul intră în casele credincioșilor, la invitația acestora din urmă, și cu prilejul unor evenimente sau situații concrete ale vieții creștine: citirea rugăciunilor la femeia lehză (în prima și a opta zi după nașterea unui copil), pentru spovedania și împărtășirea cu Sfintele Taine a celor bolnavi, la trecerea la cele veșnice a vreunui credincios. Însă, de câteva ori pe an, vine în casele credincioșilor, nu pentru a răspunde unor nevoi imediate legate de viața duhovnicească a acestora, ci mai degrabă pentru a împărtăși (și aceasta întotdeauna în legătură cu marile praznice) din bucuriile credinței, a se întări și a se încuraja reciproc, cler, popor. În acest sens, cu ocazia mersului cu icoana, preotul nu doar vestește bucuria Întrupării și invită pe credincioși la celebrarea liturgică, ci se descoperă ca părinte duhovnicesc.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 18 decembrie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 20 decembrie	14:00	Spovedanie
	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 21 decembrie	14:00	Spovedanie
	15:00-19:00	AJUNUL CRĂCIUNULUI Preotul purtând icoana, vestește Nașterea Domnului la casele enoriașilor
Duminică 22 decembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	15:00-19:00	AJUNUL CRĂCIUNULUI

Judecătorul

Într-un orașel de provincie, unui judecător i-a venit la judecată un caz ciudat. Inculpatul era chiar prietenul său cel mai bun. Era reclamat de cineva și trebuia să plătească despăgubiri. Cunoscând prietenia lor, toți oamenii erau curioși să vadă dacă judecătorul își va pedepsi prietenul. Spre surprinderea tuturor, judecătorul a fost foarte aspru. La sfârșit, deși ar fi putut să-i dea inculpatului amenda minimă, l-a amendat cu cea mai scumpă pedeapsă, 10.000 de lei. Toți au rămas uimiți de obiectivitatea judecătorului, însă după câteva zile, mergând să plătească amenda, inculpatul a descoperit că amenda lui era plătită. Era plătită chiar de judecător, care astfel și-a arătat prietenia față de prietenul său inculpat.

Omul obișnuit

Un curios s-a dus la un înțelept și i-a zis: „Înțeleptule, am văzut un om zburând. Va fi acesta drept înaintea lui Dumnezeu?”. „Nu știu, să mă mai gândesc”, răspunse bătrânul. „Înțeleptule, am văzut un om mergând pe apă ca pe uscat, va fi acesta drept înaintea lui Dumnezeu?”. „Nu știu, să mă mai gândesc”. „Am văzut un om ca toți oamenii, unul ca noi, care-și făcea datoria cea de toate zilele în fața lui Dumnezeu, dar nu se deosebea de ceilalți oameni cu nimic. Nici nu zbură, nici nu mergea pe apă ca pe uscat. Acesta cum o fi?”. Înțeleptul i-a răspuns fără ezitare: „Acesta este drept înaintea lui Dumnezeu pentru că el făcea pe cele ale oamenilor. Nu este dat oamenilor nici să zboare, nici să meargă pe apă ca pe uscat. Oamenii care sunt cumsecade sunt drepti înaintea lui Dumnezeu”.

Clevetirea

Spovedindu-se într-o zi, o femeie a zis duhovnicului: „Părinte, nu cred că păcatul clevetirii este chiar atât de greu. Mai vorbesc și eu de rău pe una, pe alta”. Atunci părintele i-a spus: „Urcă-te într-un turm cu o pernă, desfă-o și aruncă toate penele jos”. Zis și făcut. Femeii i s-a părut ușor canonul, dar nu l-a înțeles. După ce a făcut asta, a mers la părintele care i-a zis: „Acum du-te și adună penele”. „Este imposibil părinte! Bătea vântul și le-a risipit pe toate”. „Vezi, fiica mea, tot așa este și cu cuvintele rele. Odată spuse nu le mai poți întoarce. Ele sunt foarte periculoase și de aceea trebuie să te oprești de la acest păcat”

